

SEPTIŅDESMITO KVORUMA LOCEKĻA VĒSTĪJUMS

„Strādāt Viņa vīna dārzā cilvēku dvēseļu glābšanai

Elders Rešetņikovs, no Septiņdesmitajiem

2013. gada aprīlī Baznīcas vispārējās konferences laikā es saņēmu ziņu no kāda savas biskapijas locekļa, ka miris brālis Mihails. Viņa nāve bija liels pārsteigums tiem, kas pazina šo brīnišķīgo cilvēku. Brālis Mihails bija samērā jauns, izskatījās vesels, un viņam bija lieli nākotnes plāni. . . Un pēkšņi šādas ziņas. . . Mana pirmā doma bija: „Vai viņš bija gatavs satikt Dievu? Vai es esmu gatavs satikt Viņu, ja tas notiktu ar mani?”

Pavisam nesen mēs kopā ar Krievijas Samāras misijas prezidentu apmeklējām kādu brāli, kurš mums teica: „Es zinu, ka pēc nāves es satikšu Dievu, un es ceru, ka man būs laiks, lai tam sagatavotos.” Praviēši māca, ka cilvēkiem ir jāgatavojas satikt Dievu šajā dzīvē un tie nedrīkst atlikt savu grēku nožēlošanu uz pēdējo dienu: „Jo lūk, šī dzīve cilvēkiem ir laiks, lai sagatavotos satikt Dievu; jā, lūk, šīs dzīves diena ir diena, lai cilvēki paveiktu savus darbus. Un tad, kā es sacīju jums iepriekš, tā kā jums ir bijušas tik daudzas liecības, tādēļ es lūdzu jūs, lai jūs neatliktu savu grēku nožēlošanas

dienu līdz beigām; jo pēc šīs dzīves dienas, kas ir dota, lai mēs sagatavotos mūžībai, lūk, ja mēs nepilnveidosim savu laiku šīnī dzīvē, tad pienāks tumsības nakts, kad nekāds darbs vairs nevarēs tikt izpildīts.” (Almas 34:32–33.)

Elders M. Rasels Balards sniedza padomu: „Atcerieties — mūžība ir tagad, nevis nenoteiktā, tālā nākotnē. Tieši tagad, dienu no dienas, mēs gatavojamies mūžīgajai dzīvei. Ja mēs negatavojamies kaut kam citam, iespējams, kaut kam daudz nenozīmīgākam.”

Tad nu, kas mums ir jādara, lai sagatavotos satikt Dievu? Pats svarīgākais — mums jābūt paklausīgiem mūsu Debesu Tēvam. Mūsu nākotne, mūsu laime šajā un nākamajā dzīvē ir atkarīga no mūsu vēlmes uz klausīt Dieva vārdus un ievērot tos. Jūs un es esam svētīti ar iespēju dzīvot laikā, kad Tas Kungs pasteidzina Savu darbu. Mūsdienas ir tas laiks, par ko Glābējs stāstīja Džozefam Smitam 1832. gadā: „Lūk, es pasteidzināšu Savu darbu Savā laikā.” (M&D 88:73.) Šajās pēdējās dienās Tas Kungs caur Savu pravieti,

prezidentu Tomasu S. Monsonu, ir mums vairākas reizes norādījis: „Ir pienācis laiks, lai baznīcas locekļi un misionāri vienotos kopīgā darbā un strādātu Tā Kunga vīna dārzā, lai vestu cilvēku dvēseles pie Viņa. Viņš ir sagatavojis līdzekļus, lai mēs varētu dalīties evaņģēlijā daudz un dažādos veidos, un Viņš palīdzēs mums mūsu darbā, ja vien mēs rīkosimies ticībā, lai paveiktu Viņa darbu.” (*Liahona*, 2013. g. nov., 4. lpp.)

Brāļi un māsas, kādu principu Tas Kungs vēlas mums šodien iemācīt? Ko Viņš vēlas, lai mēs darītu? Mums vajag „strādāt Viņa vīna dārzā cilvēku dvēseļu glābšanai”. (M&D 138:56.) Šis ir laiks, lai mēs, Viņa baznīcas locekļi, pilnībā iesaistītos Viņa glābšanas darbā. Šis ir laiks, lai strādātu uzcītīgi un ar iepriekš nepieredzētu vēlmi. Ja mēs nerīkosimies, šis darbs nevirzīsies uz priekšu. Kā teicis prezidents Henrijs B. Airings: „Lai arī kāds būtu mūsu vecums, spējas, aicinājums Baznīcā vai atrašanās vieta, mēs kā viens esam aicināti Viņa darbā — palīdzēt Viņam dvēseļu pļaujā.” („We Are One”, *Liahona*, 2013. g. maijs, 62. lpp.)

**Elders
Rešetņikovs, no
Septiņdesmitajiem**

Tas Kungs mūs nelūdz strādāt pāri mūsu spēkiem. Viņš nesalīdzina mūsu centienus ar citu pūlēm. Mūsu Debesu Tēvs lūdz vienīgi to, lai mēs strādātu no visa spēka, lai cik liels vai mazs tas arī būtu. Alma teica savam dēlam Helamanam: „Jā, un no tā laika līdz pat šai dienai es esmu strādājis bez mitēšanās, lai es varētu vest dvēseles pie grēku nožēlošanas; lai es varētu vest tās izbaudīt to ārkārtīgo prieku, ko izbaudīju es, lai arī tās varētu piedzimt no Dieva un tikt piepildītas ar Svēto Garu.” (Almas 36:24.) Katrs baznīcas loceklis var pieredzēt šo prieku, daloties evaņģēlijā un Glābēja mācībās ar citiem.

Mūsu kā Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļu viena no lielākajām svētībām, kā arī mūsu pienākums ir nest evaņģēliju visiem šīs pasaules cilvēkiem un ģimenēm. Pastāv daudz veidu, kā veikt misionāru darbu, lai atrastu cilvēkus, kuri ir gatavi tam, lai tos mācītu misionāri. Panākumu atlēga ir mūsu vēlme strādāt un veikt mazus, taču noteiktus soļus šī mērķa virzienā.

Šis ir laiks, lai katrs no mums noteiktu savu lomu šajā glābšanas darbā. Aicinot savus tuviniekus pieņemt evaņģēliju un izrādot viņiem mīlestību un rūpes, mēs kļūstam par patiesiem Kristus mācekļiem. Es liecinu, ka šis ir Dieva darbs un mēs visi varam piedalīties šajā diženajā veikumā. ■

Kristīgo jauniešu centrs

Simona Miljone, Latvijas apgabala Institūta studentu padomes prezidente

Ilgai gaidītais un klusībā lolotais sapnis par savu īpašo centru jaunajiem neprecētajiem īstenojās šā gada 25. augustā, kad durvis ikvienam vēra *Kristīgo jauniešu centrs* (Baznīcas ielā 27/29, dz. 11), kaimiņos Rīgas 1. un 2. draudzei.

Pateicoties Baltijas misijas prezidenta Džefrija G. Bozvela un BIS (Baznīcas izglītības sistēmas) misionāru pāra, Viramontesu, kopīgai vīzijai par šo centru, kas sāka veidoties jūnijā, vajadzēja tikai dažus mēnešus līdz pilnīgai īstenošanai. Liela svētība ir tā atrašanās blakus baznīcai. Šajā laikā tika piedzīvoti vairāki brīnumi, sākot ar to, ka šā brīža telpas jau bija aizrunātas, un cilvēks, kurš plānoja parakstīt telpu

īres līgumu, atteicās, līdz ar to paverot iespēju jauniešu centra izveidei, kas apliecina to, ka lūgšanām ir spēks un nekas nespēj stāties pretī Dieva darbam, kas iecerēts.

Jaunie neprecētie ir iesaistījušies centra tapšanā jau no paša sākuma, ierodoties mājvakara ietvaros 1. jūlijā tukšās, baltās apdares telpās — vienoti, ar vēlmi veidot šo centru sev. Šajā vakarā tika veikta aptauja, lai noskaidrotu, kādas aktivitātes jaunieši vēlētos un kādi būtu piemērotākie laiki.

Atvērto durvju dienā, 25. augustā, katram viesim, ienākot *Kristīgo jauniešu centrā*, pavērās skatam mājīgas, labiekārtotas telpas, kur pie sienām bija

**Kristīgo
jauniešu centrs**

garīga satura attēli un iedvesmojoši citāti. Divas mācību klases ir pilnībā aprīkotas ar modernāko audio-vizuālo tehniku (datori, internets, projektor, TV utt.), kā arī pieejama spēļu telpa (novuss, galda teniss, vairākas galda spēles u.c.), bibliotēka (ar plašu metodisko materiālu klāstu), protams, arī virtuve — viss, kas nepieciešams pilnvērtīgām evaņģēlija studijām un atpūtai.

Kristīgo jauniešu centru pārrauga paši jaunie neprecētie, plānojot nodarbības, citas aktivitātes, kā arī uzkopjot, lai telpas vienmēr būtu viesmīlīgas un lai Gars tajās varētu mājot, sagaidot katru no viņiem.

Pirmo reizi Baznīcas vēsturē Latvijā savas durvis septembra sākumā, jauno institūta un semināra mācību gadu uzsākot, vērā 10 klases darbdienu pēcpusdienās un vakaros: šogad ir pieejamas Mormona Grāmatas studijas semināra un institūta studentiem (gan krievu, gan latviešu val.), kā arī papildus tematiskās institūta klases, kas piedāvā studēt arī Baznīcas vēsturi, pilnveidot Svēto Rakstu studiju prasmes, apgūt evaņģēlija mācības, vadību un līderību, gatavoties mūžīgajai laulībai, kā arī izprast, kā veiksmīgāk dzīvot saskaņā ar evaņģēliju. Lielākoties paši jaunie neprecētie ir aicināti kalpot par skolotājiem, lai iedvesmotu pārējos un parādītu, kā var gūt

prieku, kalpojot un dzīvojot pēc evaņģēlija.

Lai padarītu evaņģēlija studēšanu vēl veiksmīgāku, aptuveni reizi ceturksnī centra telpās tiek plānotas institūta un semināra skolotāju apmācības Antti Makslahti-Tolstosheev (Baltijas valstu institūta un semināra koordinators) vadībā. Pirmās apmācības notika š. g. 31. augustā, pulcējot Latvijas apgabala institūta un semināra skolotājus, jauno mācību gadu uzsākot.

Viesmīlīgās centra telpas divreiz mēnesī (katru 2. un 3. sestdienu no plkst. 16.00–21.00) sagaida arī jaunos precētos pārus, kas pavada laiku kopīgās nodarbībās. Misionāri pirmdienās izmanto *Kristīgo jauniešu centra* datorus, lai sazinātos ar savām ģimenēm uz draugiem, bet citās darbdienu (pa dienu) notur pārrunas/tikšanās ar klausītājiem-jauniešiem, tādējādi sniedzot viņiem iespēju — iepazīt jaunus draugus, ar kuriem kopīgi pavadīt brīvo laiku un pieaugt evaņģēlijā.

Šobrīd ir tikai sākums *Kristīgo jauniešu centra* darbībai, vēl sekos daudzas ieceres, piem., viena no tām būs tematiskā institūta klase, kas paredzēta ģimenes vēstures darba veikšanai, gan studējot evaņģēlija mācības un Baznīcas vadītāju atklāsmes par šī darba nozīmīgumu, gan veicot praktisku darbu,

izmantojot pieejamos interneta resursus, kā arī dodoties uz templi un izpildot priekšrakstus par senčiem.

Ikviens, kurš vēlas, ir laipni aicināts apmeklēt jebkuru no institūta klašu nodarbībām, lai tādējādi mēs ik dienu varētu pateikties Debesu Tēvam par šo brīnišķīgo svētību — *Kristīgo jauniešu centru*.

Lai uzzinātu vairāk par *Kristīgo jauniešu centru*, apmeklējiet: <http://kristigojauniesucentrs.blogspot.com> ■

**Kristīgo
jauniešu centrs**

FOTOGRAFEJA LINA BLŪME.

„Mēs ticam, ka cilvēkam jābūt Dieva aicinātam”

Nikolajs Šostaks, draudzes prezidents, Rīgas 1. draudze

Raksta nosaukumā ir vārdi no mūsu 5. ticības apliecinājuma, un Mācības un Derību 33:6 ir teikts: „Un patiesi Es sapulcināšu Savus izredzētos no četrām zemes pusēm, patiesi tik daudzus, kas ticēs Man un uzklausīs manu balsi.”

Rīgas 1. draudze ir nepārtrauktas paplašināšanās un izaugsmes procesā. Zīmīgi, ka lielākā daļa no tiem, kuri kristījušies pēdējo 3–4 mēnešu laikā, ir jaunieši un gados jauni cilvēki. Klausītājiem un interesentiem, kuri dzīvo ārpus Rīgas un Jelgavas pilsētām, piemēram, Lēdurgā un Bauskas apkārtnē, un kuriem ir grūtības nokļūt uz dievkalpojumu ar sabiedrisko transportu, svētdienās izmanto iespēju piedalīties dievkalpojumā ar „Skype” palīdzību. Bauskas pilsētā nesen tika organizēta neliela grupa svēto no tuvākās apkārtnes, kura sanāk kopā vienu reizi mēnesī svētdienās Bauskas kultūras nama telpās. Šīs grupas kodolu veido Ursuļanu ģimene, ticībā un derību turēšanā stipra jaunpievērsto ģimene. (Rakstu par viņiem jūs varat izlasīt šī numura sadaļā „Kā es zinu.”)

Arī Jelgavas grupa, kura ir lielāka par Bauskas grupu,

FOTOGĀFIJA NO AUTORA ĢIMENES ARHĪVA

**Nikolajs Šostaks
un elders Morgans**

turpina augt un nostiprināties, un tuvoties draudzes statusa iegūšanai. Es lūdzu par Bauskas un Jelgavas svētajiem, lai Dievs dod viņiem spēku liecināt par atjaunoto Jēzus Kristus evaņģēliju un Viņa baznīcu uz Zemes šajā laikā, lai svētī ar zināšanām un spēku kalpošanai. ■

„Pagarini savas virves un nostiprini stabus”

Dmitrijs Dombrovskis, 2. padomnieks Latvijas apgabala prezidijā, Imantas draudze

Dārgie brāļi un māsas, mēs ar jums dzīvojam visas planētas Zemes vēstures vissvētīgākajā laika periodā. Seno laiku apustuļi un pravieši ar prieku raudzījās uz šo svēto laiku un vēlējās dzīvot tieši tagad. Kāpēc? Tāpēc, ka mēs ar jums dzīvojam laiku pilnībā! Laikā, kad mums visā pilnībā ir dotas iepriekšējo laiku atslēgas un zināšanas. Nesen mēs svinējām Baznīcas Latvijā divdesmito gadadienu. Visus šos gadus mēs attīstījāmies un pilnveidojāmies.

Ko gan mēs esam sasnieguši pa šo laiku? No pirmā acumirkļa var likties, ka nekādas būtiskas izmaiņas nav notikušas, bet tā tas nav. Ir mainījušies mūsu izpratne par Jēzus Kristus evaņģēliju, mūsu priekšstats par šo svēto darbu, kurā esam iesaistījušies. Pateicoties mūsu izaugsmei un dziļākai mūsu lomas izpratnei, Dieva izvēlētās dvēseles turpina pievienoties baznīcai. Papildus lūgšanu namam Rīgā, Imantā, Liepājā ir uzcelts brīnišķīgs lūgšanu nams. Rīgas centrā lūgšanu nama celtniecība ir apstiprināta, un drīz arī tas tiks uzcelts. Mums ir sācis darboties Kristīgo jauniešu centrs. Tajā notiek institūta un semināra nodarbības teju vai katru dienu. Bet svarīgākais ir tas, ka tas ir tikai pats sākums grandiozai Baznīcas izaugsmei Latvijā. Mēs daudz ko esam sasnieguši, taču pats labākais mums vēl priekšā.

Ko gan vēl mēs varētu paveikt mūsu valsts attīstības labā? Lūk, ko ir teicis Glābējs: „Jo Ciānai jāpieaug skaistumā un svētumā: tās robežām ir jāpaplašinās; tās stabiem ir jānostiprinās; jā, patiesi Es saku jums, Ciānai ir jāceļas un jātērpjas savās skaistajās drānās.” (M&D 82:14.) Mums jāuzceļ Ciānas stabi Latvijā! Lai mēs varētu iet pa vienu

ceļu, mums ir vajadzīga vienota vīzija par to, kur mēs gribētu būt tuvākajā nākotnē. Un mūsu vīzija ir stabs! Mums ir jāstrādā visiem kopā, lai sasniegtu šo vienoto mērķi.

Bet kas gan mums ir jādara, lai sasniegtu šo mērķi? Glābējs mācīja: „Jo, kur ir jūsu dārgumi, tur būs arī jūsu sirds.” Un kur gan ir mūsu sirdis, kas ir mūsu dārgumi? Mūsu sirdis ir mūsu ģimenēs, mums tik nepieciešamās mīlestības dzīvajā avotā. Tā ir svēta vieta, miera, aizsardzības un slēptuves vieta. Tas ir mūsu vērtīgākais dārgums. Un kā tad ir ar mūsu draudzēm? Mēs bieži sakām, ka mēs esam viena ģimene. Bet vai īstenībā tā tas ir? Vai mēs to sajūtam ar visu savu sirdi un dvēseli? Vai mums rūp ikkatra šīs ģimenes locekļa problēmas un jautājumi? Cik patiesi mēs varam pielietot frāzi: mana draudze — mana ģimene — mana atbildība?

Dārgie brāļi un māsas, mums ir vēl jāaug mīlestībā pret Dievu un saviem tuvākajiem. Apustulis Pāvils ir teicis: „Kalpojiet cits citam mīlestībā. Jo visa bauslība ir vienā vārdā izpildīta, proti, tanī: tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu.” (Galatiešiem 5:13–14.) Cik daudz cilvēkiem ir iespējams apmeklēt jūsu māju un redzēt to mīlestību, uzticību un cieņu, kas mājo jūsu starpā? Vai daudz ir tādu, kuri var baudīt no atjaunotā evaņģēlija dzīvinošā avota, apmeklējot jūsu mājas? Vairāk kā skaidrs, ka tāda iespēja būs tikai nedaudz cilvēkiem. Mūsu draudzes ir mūsu sabiedrības ģimenes. Tās ir mūsu valsts dzīvinošais avots. Ir ļoti svarīgi, lai šī sapratne un zināšanas dziļi iesakņotos mūsu dvēselēs. Tā ir vieta, kur mēs augam savās zināšanās par evaņģēliju un kur mēs mācāmies kļūt līdzīgāki Glābējam. Tā ir vieta, kas atvērta visiem debesu Tēva bērniem, kuri vēlas uzzināt patiesību par atjaunoto evaņģēliju. Tā ir vieta, kur viņi varēs redzēt un baudīt Dieva mīlestību. Tā ir vieta, kur viņi pievērsīs uzmanību tam, cik lielā mērā mēs esam Jēzus Kristus sekotāji, cik

FOTOGRAFĒJA LINA BLŪME.

daudz mēs atspoguļojam tās zināšanas, ko Viņš mums māca. Tieši šajās ģimenēs cilvēki pievērs uzmanību tai mīlestībai, rūpēm un uzmanībai, ko draudzes locekļi velta cits citam. Un, ja mūsu draudžu ģimenes ir mīlestības, cieņas, piedošanas un sapratnes pilnas, tad tas liecina citiem Debesu

**Dmitrijs
Dombrovskis**

Tēva bērniem, ka šī patiešām ir Jēzus Kristus baznīca un mēs esam Viņa sekotāji.

Glābējs mūs mācīja: „Jaunu bausli Es jums došu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu. No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.” (Jāņa 13:34–35.) Aicinu jūs dziļi padomāt par šiem mūsu Glābēja vārdiem un pielietot tos savā dzīvē. Vēlreiz pārskatīsim savu redzējumu un sapratni par to, ko mums un citiem cilvēkiem nozīmē mūsu draudzes. Vai tiešām vārds „ģimene” ir atiecināms arī uz vārdu „draudze”? Vai mēs izturamies cits pret citu ar tādu pašu uzmanību, rūpēm un centību, kā mēs to darām savās ģimenēs? Vai mēs izturamies tieši tāpat kā mūsu ģimenēs? Un vai mēs cenšamies darīt visu, kas no mums atkarīgs, lai mīlētu, palīdzētu un atbalstītu cits citu mūsu draudžu ģimenēs? Un, ja mēs tik tiešām vēlamies, lai Latvijā būtu stabs, templis, patriarhs un daudzas citas svētības, tad mums ir jāiemācās mīlēt citam citu ne tikai vārdos, bet arī darbos. Mums jābūt vienotiem savās vēlmēs, centienos un pūlēs. Praviētis Nefijs mūs aicina: „Tāpēc jums ir jāvirzās uz priekšu ar mīlestību uz visiem cilvēkiem.” (2. Nefija 31:20.)

Dārgie brāļi un māsas, — tas ir iespējams! Mūsu nākotne ir tikpat spoža, cik mūsu ticība. Bet mūsu ticība ir varena, mūsu potenciāls nav izsmelts, un debesu spēki nav pārstājuši plūst mūsu dzīvē. Dievs ir brīnumu, mīlestības, pacietības un labvēlības Dievs. Kopā ar Debesu Tēvu nekas nav neiespējams. Un, kā Latvijas apgabala prezidija locekļi, mēs zinām un ticam, ka Latvijā būs stabs, templis, patriarhs un daudzas citas, brīnišķīgas svētības, un, cik ātri mēs iegūsim šīs lieliskās svētības, ir atkarīgs tikai no mums. Kā ir teicis apustulis Pāvils: „Es visu spēju [Jēzus Kristus] spēkā, kas mani dara stipru.” Un mēs arī to varam! ■

Jauna svētība

Dainis Lepešs, Rīgas 1. draudze

Es nesen kā biju apprecējies, un sajūta bija lieliska, bet mana pienākumu nasta arī kļuva lielāka. Tad mēs ar sievu pārcēlāmies uz dzīvokli, kurā ienākot, gribējās saremontēt visu, ko redzēju, sākot ar grīdām, sienām un griestiem, viss izskatījās vecs un noplucis. Es sapratu, ka darbu nepaliks mazāk, un arī baznīcā, manā aicinājumā, apzinājos, ka darāmā ir ļoti daudz.

Un tieši šajā laikā man piezvanīja apgabala prezidents un apjautājās, vai mēs ar sievu nevēlamies mācīt institūta klasi — „Sagatavoties noslēgt mūžīgo laulību”. Mana pirmā doma bija: man nebūs laika, es to nespēšu paveikt, tomēr es atbildēju apgabala prezidentam, ka padomāšu un lūgšu Dievu par šo aicinājumu. Tad es izstāstīju par šo aicinājumu savai sievai un pateicu, ka mums laikam vajadzētu atteikties, jo mums svarīgāk būtu izpildīt jau esošos aicinājumus baznīcā un parūpēties par mūsu ģimenes garīgo labklājību, un es neredzu iespēju, kā mēs varētu uzņemt papildus pienākumus baznīcā un pildīt tos apzinīgi, veltot tam nepieciešamo laiku. Tomēr mēs ar sievu nolēmām lūgt Dievu, pirms sniegt atbildi apgabala prezidentam. Katrs no

mums noskaitīja kļūdu lūgšanu un šajā laikā, kad es lūdzu, manas domas pilnīgi mainījās, — šis aicinājums, kuru es uzskatīju par papildus pienākumu un slogu, pēkšņi manā prātā pārvērtās par lielisku iespēju man un manai ģimenei. Uzcītīgi kalpojot šajā aicinājumā, es varētu padziļināti studēt Svētos Rakstus par laulību, kopā ar sievu mācīties un mācīt no Svētajiem Rakstiem, stiprināt mūs laulību, kopīgi ziedojoties labai lietai. Es sapratu, ka šī bija iedvesma un atbilde no Dieva. Kad jautāju savai sievai, ko viņa domā par šo aicinājumu pēc noskaitītās lūgšanas, viņa atbildēja, ka arī bija sajutusi, ka mums vajadzētu pieņemt šo aicinājumu. Mēs ar sievu ar prieku pieņemām šo aicinājumu — mācīt institūta klasi.

Kad mēs sākām mācīt šo institūta klasi, protams, mums ar sievu vajadzēja ziedot tam laiku, gatavojot stundas un mācot stundas, bet mēs to varējām darīt kopā, un šis kopīgi pavadītais laiks tikai stiprināja mūsu laulību. Es esmu ļoti pateicīgs savam Debesu Tēvam par Viņa gudrajiem padomiem, ko Viņš dāsni dāvā saviem bērniem. Bieži vien man ir nācies atkārtoti pārliecināties par šo vārdu patiešumu 2. Nefija 9:28–29: „*Es iedomājos gudrs esam un neklausu Dieva padomam, domādams, ka es pats zinu, bet izrādījās,*

Dainis un
Eva Lapeši

FOTOGRAFĀJA NO AUTORĀ GIMENĒS ARHĪVĀ.

ka mana gudrība ir muļķība un tā nedod man labumu . . . bet būt mācītam ir labi, ja paklausa Dieva padomiem.”

Šajā straujajā dzīves ritmā un šajā laikā, kad viss apkārt šķiet tik svarīgs, ir ļoti viegli palaist garām lietas, kam ir patiesa vērtība. Šajā laikā, kad apkārt ir žilbinoši skaistas mantas, kuras šķiet

pirmās nepieciešamības preces, šajā iespēju laikā, kad mums ir pieejamas dažādas tehnoloģijas un piekļuve neierobežotam informācijas daudzumam, mums visvairāk ir nepieciešams gudrs padoms no Dieva: „*Kurš no šiem visiem ceļiem vedīs mani pie dzīvības koka, un kurš vedīs uz pazušānu?*” ■

Jēzus mūs aicināja

Jānis Ursuljans, Oksana Ursuljana, Rīgas 1. draudze

Oksana Ursuljana (O.): Manā ģimenē, kur es augu, nebija pieņemts runāt par ticības lietām. Kad sāku iet skolā, tad mums bija stundas, kuras pasniedza mācītājs un runāja par Dievu un Jēzu Kristu, mums pat uzdāvināja Bērnus Bībeli, bet mani tas neinteresēja. Tikai tad, kad kaimiņu meitene, redzot manis saplēsto Bībeli, teica, ka tas ir grēks un Dieviņš mani par to sodīs, man iesmel-dzās sirds, un es sapratu, ka tā ir svēta grāmata.

Jēzu sapnī es pirmo reizi ieraudzīju, kad man bija 17 gadi. Es redzēju divas personas, kuras sēdēja uz senlaicīgas akas. Es viņiem jautāju: „Kas jūs esat, un ko jūs šeit darāt?” Viens no viņiem teica: „Es esmu Jēzus.” Uz ko es teicu: „Tas nav iespējams, Viņš ir miris.” Un tajā mirklī es pamodos un nespēju saprast, kā es Viņu varēju redzēt sapnī un turklāt vēl pateikt, ka Viņš ir miris, kaut gan tad jau zināju, ka Viņš ir augšāmcēlies. Kopš tās reizes es ik pa laikam redzēju Viņu sapnī. Domāju, ka varbūt tas ir tāpēc, ka es Dievam un Jēzum tā īsti neticēju, bet varbūt tāpēc, ka neesmu kristīta. Pamazām nonācu pie domas, ka man ir jākristās, tikai nevarēju izvēlēties — kurā baznīcā.

Tā pārdomās pagāja aptuveni 10 gadi, un vēl joprojām laiku pa laikam Jēzus nāca pie manis sapnī. Es visu laiku meklēju skaidrojumu šiem sapņiem, bet neko sakarīgu nevarēju atrast, līdz kādu dienu man ienāca prātā ierakstīt Google meklētāja ailītē — „vīzijas par Jēzu”. Atvērās lapa, kurā bija rakstīts par Džozefu Smitu. Sāku lasīt, un tad sekoja apraksts par Mormona Grāmatu un to, kā Jēzus kalpoja senajiem Amerikas iedzīvotājiem. Mani tas nepārliecināja, es aizvēru šo lapu un „izgāju” no interneta. Tomēr mana ziņkārība mani uzveica, un es atkal atvēru šo pašu lapu un turpi-nāju lasīt.

Mana interese pieauga, un es atradu Liahonu, kas mani vēl vairāk ieinteresēja un aizrāva. Pēc Liahonas sāku lasīt Mormona Grāmatu internetā. Lasot šo grāmatu, mani arvien vairāk nostiprinājās pārliecība, ka tas, ko lasu, ir patiesība. Pēc grāmatas izlasīšanas internetā es sapratu, ka vēlos saņemt šo grāmatu. Paralēli domāju, ka palasīšu internetā, ko vēl raksta par šo baznīcu. Liels bija mans pārsteigums, kad atradu tik daudz sliktu komentāru par baznīcu un Mormona Grāmatu un tikai nedaudz — ļoti labu atsauksmju. Pieņēmu lēmumu, ka man pašai jānoskaidro patiesība. Aizrakstīju uz atrasto adresi internetā, ka vēlos saņemt Mormona Grāmatu. Pie manis atbrauca misionāres un atveda grāmatu. Es biju tik laimīga!

Es misionārēm arī teicu, ka vēlos kristīties šajā baznīcā un jautāju, kas man būtu jādara, lai kristītos. Viens no priekšnoteikumiem bija, ka man vajadzētu apprecēties ar Jāni, sava bērna tēvu. Un vēl misionāres ieteica, ka varbūt arī Jānis gribētu kristīties. Par to es ļoti šaubījos, jo Jānim bija bijusi rūgta pieredze ar kādu sektu, un kopš tiem laikiem viņš neko negribēja zināt ne par kādu baznīcu, brīdināja arī mani neticēt stāstītajam. Tomēr mana sirds vilka uz šo baznīcu, un es gāju uz dievkalpojumiem, un man ļoti patika. Kādu dienu misionāres teica, ka viņas gribētu aprunāties arī ar Jāni.

Jānis Ursuļans (J.): Es sākumā nevēlējos ar viņiem satīties, jo nebiju īsti pārliecināts, ka viņiem varētu uzticēties. Mana piesardzība izrietēja no manas iepriekšējās rūgtās pieredzes ar ticības sludinātājiem, kuri ar viltu mani pakļāva, mānīja, nodarīja pāri, sagrāva tā, ka mana dvēsele burtiski asiņoja.

O.: Kad Jānis kategoriski atteicās, es lūdzu Dieviņu, lai Jāņa sirds tiktu mikstināta un viņš tomēr nāktu uz pārrunām. Debesu Tēvs uzklausa manas lūgšanas, un Jānis ieradās uz pārrunām.

FOTOGRAFĪJA NO AUTORU ĢIMENES ARHĪVA

Jānis un Oksana Ursuļani

J.: Tajā dienā, kad pie mums ieradās misionāres, mani nez kas mudināja sakārtot darbus tā, lai es arī varētu būt mājās tajā laikā.

O.: Pēc pārrunām Jānis nejutās pārāk labi, jo māsas runāja par Šķīstības likumu un teica, ka mums ar Jāni vajadzētu precēties.

J.: Kad par to dzirdēju, es nejutos labi, jo es negribēju ne precēties, ne šķirties, bet es ļoti negribēju zaudēt savu dēlu, kuru es ļoti mīlu.

O.: Es turpināju lūgt Dievu — kaut Jānis sāktu lasīt Mormona Grāmatu un pieņemtu atjaunoto evaņģēliju. Šad un tad es viņam lasīju priekšā no Mormona Grāmatas, un viņu tas ieinteresēja. Tomēr pagāja laiks, kamēr viņš to pieņēma. Viņa dvēsele sāka atmaigt, un viņš kļuva laimīgāks. Mēs abi kļuvām laimīgāki, jo, pateicoties Mormona Grāmatai un atjaunotajam evaņģēlijam, mūs attiecības uzlabojās.

J.: Es turpināju tikt ar misionāriem un pēc pieņemtā lēmuma jutos arvien labāk un labāk. Spēcīgi sajutu Dieva gādību par mani un sapratu, ka esmu uz pareizā ceļa. Mēs ar sievu pieņēmām lēmumu, ka apprecēsimies un tūlīt arī kristīsimies.

O.: Kad Jānis izteica vēlēšanos kristīties, es par to no sirds priecājos. Mēs apprecējāmies 2013. gada 20. septembrī un tajā pat dienā kristījāmies upē. Kad mēs kristījāmies, lija lietus un bija drēgns laiks, bet tas itin nemaz nemazināja mūsu prieku un laimes sajūtu.

J.: Pēc kristīšanās biju ļoti priecīgs un laimīgs, un pateicīgs Debesu Tēvam un misionāriem. Ne minūti neesmu nožēlojis savu izvēli, jo zinu, ka tā ir pareiza. Dievs ir darījis brīnišķīgas lietas manā dzīvē, tagad esmu daudz laimīgāks, jo zinu, ka mana dvēsele tiks izglābta. Mani maldu ceļi pa dažādām baznīcām, kur, iznākot pēc dievkalpojuma, man parasti sāpēja galva, ir beigušies. Dievs bija man sagatavojis ceļu uz šo patieso baznīcu, un es esmu Viņam pateicīgs par to, ka arī es esmu Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas loceklis. ■